

Zina eden biri evleneceği kişiye bunu söylemeli midir?

Soru: Zinaya götüren haram fiiller işleyen bir erkek evlilik görüşmesinde geçmişini beyan etmeli midir? Bu durumdaki kişi, iffetli bir kızla evlenebilir mi?

Cevap

Allah Teala, “Zinaya yaklaşmayın! Çünkü o hayâsızlıktır, çok kötü bir yoldur.”¹ buyurarak kullarına zinadan uzak durmayı emreder. Üzerine had cezası terettüp eden zina, bir erkeğin aralarında nikâh bağı veya şüphesi bulunmayan bir kadınla önden cinsel birleşmesi şeklinde tarif edilir.² Bunun dışındaki haram fiiller mecazen zina olarak isimlendirilse de ıstılâhî manada zina değildir. Allah Rasulü’nün ﷺ gözün harama bakmasını, kulağın dinlenmesi caiz olmayan şeyleri işitmesini, dilin nâmahramle konuşmasını, elin harama dokunmasını ve ayağın ona götürmesini zina olarak isimlendirmesinin³ sebebi ise bunların hakikî zinaya götüren birer aşama olmasıdır.⁴ İffetli bir erkeğin zina eden bir kadınla veya zina eden bir erkeğin iffetli bir kadınla evlenmesi caizdir.⁵ Burada kişinin tövbe etmesi veya etmemesi diye bir şart yoktur. Ancak her müminin küçük büyük ayırt etmeksizin tüm günahlarından tövbe etmesi vaciptir.⁶ Kul hakkı dışında bir günahın tövbesinin kabulü için üç şart vardır. Bunlar; kişinin, yaptığı günahı terk etmesi, pişman olması ve o günahı tekrar işlememeye niyet etmesidir. Günahın kul hakkıyla alakalı olması halinde ise bu üçüyle birlikte hak sahibinden de helallik alması gerekir. Bu şartlardan biri yerine gelmediği takdirde tövbe sahih olmaz.⁷

Aslolan kişinin işlediği günahı kimseye söylememesidir. Zira Allah Rasulü ﷺ şöyle buyurmaktadır: “Günahlarını açık edenler hariç ümmetimin tamamı bağışlanacaktır.”⁸ Ancak evlilik görüşmesinde tarafların birbirleri hakkında malumat sahibi olmaları en doğal haklarıdır. Bundan dolayı kişi kendisine sorulması halinde karşı tarafı da aldatmış olmamak adına günahını tamamen açık etmeden: “Benim geçmişim çok temiz değil. Lakin tövbe ettim ve şu kadar zamandır da tövbeme sadık bir halde devam ediyorum.” şeklinde açıklama yapmalıdır.

1. İsra, 17/32.

2. Bkz. Abdülganî b. Tâlib el-Meydânî el-Guneymî, *el-Lübâb fî Şerh’il-Kitâb* (Beyrut: el-Mektebetü’l-İlmiyye, ts.), 3/182.

3. Müslim, Kader, 20 (Hadis No: 2657).

4. Ahmed b. Ali b. Hacer el-Askânî, *Fethu’l-Bârî bi Şerhi Sahihi’l-Buhârî* (el-Mektebetü’s-Selefiyye, ts.), 11/26.

5. Zeynuddîn İbn Nüceym, *el-Bahru’r-Râik Şerhu Kenzi’d-Dakâik* (Dâru’l-Kitâbi’l-İslâmî, ts.), 3/114.

6. Ebu Zekeriyya Muhyiddîn b. Şeref en-Nevevî, *Riyâzu’s-Sâlihîn* (Beyrut: Müessesetü’r-Risale, 2001), s. 33.

7. en-Nevevî, *Riyâzu’s-Sâlihîn*, ss. 33-34.

8. Buhari, Edeb, 60 (Hadis No: 6069).

